

Arrest

nr. 42 565 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater) van 22 januari 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat HOLAIL M. HADIEL, die loco advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 27 oktober 2008 een eerste asielaanvraag in. Bij beslissing van 28 april 2009 weigert de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker.

1.2 Naar aanleiding van het beroep dat verzoeker op 15 mei 2009 tegen voormelde beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen indient bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), beslist de Raad op 22 augustus 2009 bij arrest nr. 30.755 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het beroep dat verzoeker hiertegen instelt bij de Raad van State wordt op 9 oktober 2009 bij arrest nr. 4896 niet toelaatbaar verklaard.

1.3 Op 20 oktober 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist op 22 januari 2010 tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13 quater). Deze beslissing wordt op 22 januari 2010 aan verzoeker betekend. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten A.M.M. {...}
geboren te {...} op (in) {...}
en van nationaliteit te zijn: Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 20.10.2009 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 27.10.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.04.2009 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 31.08.2009 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 20.10.2009 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart niet akkoord te gaan met de beslissing van het CGVS terwijl de RVV de beslissing van deze instantie bevestigde. Overwegende dat de betrokkene zich opnieuw beroept op het feit dat zijn dochter en hijzelf vermoord zullen worden door J.A. {...} maar hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat betrokkene zich hiermee opnieuw beroept op de argumenten die hij in kader van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. Overwegende dat het CGVS oordeelde dat betrokkene weinig geloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot laatst vernoemde persoon. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn dochter zal vermoord worden omwille van het feit dat ze Engels onderwees en tevens een andere etnische afkomst heeft. Overwegende dat er van een vluchteling verwacht kan worden dat hij alle verklaringen zal afleggen die zijn asielrelaas zou kunnen ondersteunen. Overwegende dat betrokkene dergelijke verklaringen reeds had kunnen afleggen in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene een attest voorlegt van de voorzitter van de zevende wijk van Kaboel. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter vertoont. Overwegende dat betrokkene verschillende internetartikels voorlegt die illustreren dat er in Kaboel wel degelijk geregeld incidenten plaatsvinden. Overwegende dat deze verklaring van algemene aard is en betrokkene hiermee niet het persoonlijke karakter van haar problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen”

2. Over de rechtspleging

2.1 Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van verzoeker wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In fine van het verzoekschrift en in de repliekmemoirie vraagt verzoeker *“de bestreden beslissing te vernietigen en derhalve de tegenpartij te verplichten de asielaanvraag van verzoeker in overweging te*

nemen". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op als annulatierechter. Hij heeft derhalve niet de rechtsmacht om verweerder te verplichten de asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat in de mate het beroep een *'te verplichten de asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen'* tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 en 62 van de Vreemdelingenwet, de schending van artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en overschrijding van de appreciatiebevoegdheid, machtsmisbruik.

Ter adstruering van het middel stelt verzoeker dat hij bij zijn tweede asielaanvraag als eerste een attest heeft neergelegd van de voorzitter van wijk zeven te Kaboel. Verzoeker vervolgt door te stellen dat de tegenpartij niet betwist dat het om een nieuw element gaat maar meent dat het stuk een 'gesolliciteerd karakter' heeft. Verzoeker is de mening toegedaan dat deze appreciatie niet onder de appreciatiebevoegdheid van de Minister of zijn gedelegeerde in dit stadium van de procedure valt maar volledig onder de bevoegdheid van het CGVS valt om het aangevoerde bewijs te beoordelen. Verzoeker benadrukt dat het Grondwettelijk Hof zich al in 1994 uitgesproken heeft over het begrip 'nieuwe gegevens' in artikel 51/8 (toenmalig artikel 50, 3de en 4de alinea) waarna de ministerraad en het Hof in 2008 bevestigd hebben dat dat artikel nog steeds dezelfde draagwijdte heeft als toen waarbij verzoeker een passage citeert. Verzoeker stelt dat de minister of zijn gedelegeerde enkel de aan- of afwezigheid van nieuwe elementen kunnen beoordelen maar het nieuw element niet op zijn mérites kan beoordelen. Het feit dat de minister in casu de mérites van het element onderzoekt, toont volgens verzoeker aan dat er sprake is van een nieuw element nu de tegenpartij immers gesteld heeft dat het element een 'gesolliciteerd karakter' heeft. Verzoeker citeert voorts uit een arrest van 19 december 2008 en besluit dat in casu de tegenpartij niet kon oordelen dat er geen nieuw element werd ingediend. Volgens verzoeker neemt de tegenpartij de nieuwe elementen niet in overweging terwijl die nochtans kunnen leiden tot het toekennen van het statuut van vluchteling of subsidiaire bescherming. Bijgevolg is er sprake van 'nieuwe elementen'. Door dit niet te doen, schendt de tegenpartij volgens verzoeker de artikels zoals opgesomd in dit middel en concludeert verzoeker dat de bevoegdheid toegekend door artikel 51/8 volledig overschreden werd door de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de tweede asielaanvraag geweigerd werd omdat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft naar voren gebracht die aantonen dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij citeert artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en stelt dat in de beslissing zeer uitvoerig omschreven wordt waarom de aangeleverde informatie en gegevens niet zijn weerhouden als nieuw element. Zo verklaarde verzoeker dat hij en zijn dochter vermoord zullen worden bij een terugkeer naar Afghanistan maar hij onderbouwt die uitlatingen niet. De verwerende partij merkt op dat dit verhaal bovendien reeds onderzocht werd in de eerste asielprocedure maar niet geloofwaardig werd bevonden. De verwerende partij vervolgt door te stellen dat het attest van de voorzitter van de zevende wijk van Kaboel niet weerhouden werd omdat het een gesolliciteerd karakter heeft en dat ook de internetartikels niet weerhouden werden omdat ze een algemene toestand omschrijven maar niets zeggen over de persoonlijke problematiek van verzoeker. De verwerende partij is van oordeel dat uit niets dat verzoeker aanbrengt blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar appreciatiebevoegdheid te buiten is gegaan. Volgens de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing zeer uitvoerig gemotiveerd waarom de elementen die verzoeker aangebracht heeft bij zijn tweede asielaanvraag niet als nieuwe gegevens kunnen beschouwd worden en besluit dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet uitlegt wat er nieuw is aan deze documenten en verklaringen. De verwerende partij betoogt dat gesolliciteerde verklaringen en documenten door de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk niet in aanmerking kunnen genomen worden aangezien bij de betrouwbaarheid en oprechtheid van gesolliciteerde documenten ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst. De verwerende partij merkt bijkomend op dat verzoeker niet duidelijk maakt wat dit document toevoegt aan zijn asielrelaas en

hoe dit document ertoe kan leiden dat de negatieve appreciatie over zijn asiolverhaal zou moeten bijgesteld worden. Volgens de verwerende partij is de bestreden beslissing wel degelijk afdoende gemotiveerd en dit zowel in feite als in rechte. De verwerende partij merkt tevens op dat aan de formele motiveringsplicht werd voldaan nu verzoeker de motieven van de beslissing schijnt te kennen vermits hij ze aanvecht in het verzoekschrift. De verwerende partij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad. Voor zover verzoeker van oordeel zou zijn dat de materiële motiveringsplicht met voeten werd getreden, stelt de verwerende partij dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid waarbij zij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State. De verwerende partij concludeert dat het enige middel niet gegrond is en dat in iedere hypothese de uiteenzetting van verzoeker niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan uitgesproken worden voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

In zijn repliekmemoirie repliceert verzoeker dat het feit dat hij bewijzen voorlegt van hetgeen hij stelde over de dood van zijn echtgenote weldegelijk een nieuw element is. Verzoeker houdt voor dat hij dit niet eerder kon voorleggen daar hij niet wist dat dit van hem gevegd werd en het bovendien tijd vraagt om bewijzen van alles wat men zegt aan te brengen. Verzoeker volhardt in zijn stelling dat het feit dat zijn echtgenote vermoord werd en dat hij hiervan een bewijs aanbrengt een nieuw element is en bovendien een zeer relevant element omdat het de gegrondheid van zijn vrees kan aantonen, zoals vereist wordt in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt nog dat de rechtspraak die de verwerende partij aanhaalt door hem niet teruggevonden werd op de respectievelijke websites en dat de verwerende partij niet gepubliceerde rechtspraak dient toe te voegen zodat verzoeker in de mogelijkheid is om dit te verifiëren. Volgens verzoeker is voldaan aan de drie voorwaarden om als nieuwe elementen beschouwd te worden en is de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid te buiten gegaan door te oordelen dat er geen sprake is van nieuwe elementen en door te oordelen dat een kopie niet voldoende zou zijn en een gesolliciteerd karakter heeft. Verzoeker volhardt tenslotte naar wat ingeroepen werd in het inleidend verzoekschrift.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag is besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien hij ze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker betoogt dat er wel degelijk sprake is van nieuwe gegevens, voert hij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te

gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en motiveert in essentie dat er in casu geen sprake is van nieuwe gegevens in de zin van voormeld artikel nu verzoeker zich opnieuw beroept op zijn vorig asielrelaas maar hier geen bewijzen van voorlegt aangezien het attest van de voorzitter van de zevende wijk van Kaboel een gesolliciteerd karakter vertoont en de verschillende internetartikels die illustreren dat er in Kaboel wel degelijk geregeld incidenten plaatsvinden van algemene aard zijn.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.*

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de Vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de Commissaris-generaal (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal.

Het behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de Commissaris-generaal om in eerste aanleg de asielaanvragen te behandelen en om deze eventueel om motieven opgesomd in artikel 52, na een onderzoek van het dossier in zijn globaliteit, af te wijzen. De dienst Vreemdelingenzaken is hiertoe niet bevoegd. Hieruit volgt dat een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in casu niet dienstig kan worden aangevoerd.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat zij besluit dat hij *“bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980”* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging neemt. Waar verzoeker stelt dat het volledig onder de bevoegdheid van het CGVS valt om het aangevoerde bewijs te beoordelen wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing ook niet inhoudelijk uitspreekt over de asielaanvraag van verzoeker en het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, maar dat hij zich, in het kader van zijn bevoegdheid overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, ertoe beperkt te beslissen om de tweede asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, na te hebben vastgesteld dat het niet de eerste asielaanvraag van verzoeker betreft en dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voren werden gebracht.

Voorts heeft het begrip "nieuwe gegevens" in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet louter betrekking op bewijsmiddelen, maar slaat het ook op de inhoud van die gegevens (RvS 12 oktober 2002, nr. 111 446). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag een attest voorlegt van de voorzitter van de zevende wijk van Kaboel waarin gesteld wordt dat J.A. de dochter van verzoeker wou ontvoeren en dat zijn echtgenote overleed na een aanval van J.A.. Verzoeker verklaart bij zijn verhoor dat hij na zijn negatieve beslissing contact opnam met zijn zus te Kaboel die naar de gemeente is gegaan en daar verteld heeft dat de Belgische overheid geen geloof hecht aan het verhaal van verzoeker waarna een brief werd opgesteld door de gemeente Kaboel waarin bevestigd wordt dat ze daar op de hoogte zijn van de hele affaire met J.A.. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt: *“Overwegende dat betrokkene een attest voorlegt van de voorzitter van de zevende wijk van Kaboel. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter vertoont.”* Het argument van verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet betwist dat het attest een nieuw element betreft, kan niet gevolgd worden nu uit de lezing van het geheel der motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het voorgelegde attest niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beschouwt: *“Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt {...}”*. De bewering van verzoeker in zijn repliekmemoirie dat hij het voormelde attest niet eerder kon voorleggen kan de pertinente en afdoende motivering van de bestreden beslissing niet doen wankelen. Waar verzoeker in zijn repliekmemoirie nog stelt dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid te buiten is gegaan door te oordelen dat er geen sprake is van nieuwe elementen en door te oordelen dat een kopie niet voldoende zou zijn merkt de Raad op dat de bestreden beslissing nergens melding maakt van het feit dat een kopie niet voldoende zou zijn zodat het argument van verzoeker feitelijke grondslag mist. Verzoeker betwist de andere motieven van de bestreden beslissing niet. Bijgevolg toont verzoeker geen schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aan. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft geheel binnen de zijn toegekende bevoegdheid op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geoordeeld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht zodat in casu geen sprake is van een overschrijding van zijn appreciatiebevoegdheid of machtsmisbruik.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS,	kamervoorzitter,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

Ch. BAMPS